

Minneord fra Bjørg Skjerven

Bjørg Skjerven er gift med Erik Skjerven. Hun er søster til Arve Thune og dermed svigerinne til Ingrid.

INGRID

Vi har mange minner om Ingrid, vår gode svigerinne. Allerede i minnesamværet etter bestefar på Hvattum i 1964 la mor merke til Ingrid som var med og serverte ved middagen. Det var populært med høye tuperte frisyre og miniskjørt for unge jenter på den tida. Mor beskrev Ingrid som ei tekkelig jente uten høyt hår og med en anstendig lengde på skjørtet.

Ingrid sammen med Bjørg og Erik Skjerven i Valdres i juli 2019.

Arve må ha merket seg mors beskrivelse av Ingrid. Da han traff henne seinere via felles venner, falt han pladask for den kvikke jenta med det strålende smilet.

Jenta med det tekkelige håret visste nok ikke i 1964 at hun gjorde inntrykk på sin framtidige svigermor.

Ingrid og Arve ble viet i Nicolaikirka på Granavolden der Ingrid også var blitt konfirmert. På ekte hadelandtvis ble bryllupet feiret på Prestmarken pensjonat.

Vår bestemor, Marie på Hvattum hadde 20 barnebarn og fulgte ivrig med på hvordan det gikk med oss alle. Hun var 82 år da Ingrid og Arve giftet seg og gledet seg stort over at hun kunne være med og feire begivenheten. Fars yngste søster, tante Annie koste seg også alltid over å få være med når familien var samlet og ekstra stas var det når det var bryllupsfeiring slik som denne gangen.

Kusine Kari, Ingrids svigerinne på Vøien, skriver at hos Mina og Leonard var det åpne dører, alle var velkomne og det var alltid rikelig med mat på bordet.

Gjestfriheten Ingrid vokste opp med i barndomshjemmet, tok hun med seg til hjemmet hun og Arve skapte. Dette var noe vi i familien visste å sette stor pris på.

Vi ble hyggelig tatt imot alle steder de bodde, i Tante Ulrikkesvei på Stovner, i Singelveien og på Solerud. I løpet av få år fikk vi nye tilskudd til familien og ble stolte tanter og onkler til Pål, Geir og Sverre. Morsrollen var viktig for Ingrid. Hun var en snill og god hønemor og hadde stor omsorg for gutta sine i alle år. Etter hvert som familien vokste fikk også svigerdøtrene og barnebarna nyte godt av omsorgen.

Familieselskap i Kallerudbakken i 1990. Fra venstre: Marie Thune, Ragnhild Thune, Mari Thune, Sigurd Thune, Margrete Thune, Bjørg Skjerven, Ingrid Thune, Erik Skjerven, Ola Thune, Karianne Thune Hammerstrøm. Med nakken mot kamera: Sverre Thune

Ingrid var flink til å stille i stand små og store sammenkomster. Hun hadde god bakgrunn i husstell med praksis hjemme hos Mina og utdannelsen sin fra Bondelia husmorskole. Hun var flink i matlaging og baking og hadde sine spesialiteter som karamellpudding og kransekake. Dette stilte hun også gjerne opp med som sending til selskaper hos familie og venner.

Ingrid arbeidet raskt og hadde stor kapasitet til å rekke over alt hun hadde å gjøre. Det var ikke alltid lett å hjelpe henne for den som var tregere. En kunne lett føle seg mer til bryderi enn til hjelp. Ingrid hadde et vinnende vesen, var blid, åpen og positiv og hadde evnen til å få alle som kom på besøk, til å føle seg velkomne.

Da Ingrid begynte å arbeide også utenfor hjemmet, fikk hun det veldig travelt. Mor flyttet til Gjøvik i 1982 noe som ble en stor forandring for henne. Vi vet hun syntes det var godt å få den meningsfulle oppgaven med å hjelpe familien på Solerud med husarbeid og tilsyn med tre aktive gutter.

Mor likte også å kunne samle familie og venner. I huset sitt i Singelveien hadde hun ikke plass til alle hun gjerne ville ha med ved litt større anledninger som når hun feiret runde dager. Derfor satte hun stor pris at Ingrid og Arve åpnet hjemmet sitt slik at hun kunne be inn til stort selskap på Solerud.

Stående: Mette Viberg Henriksen, gift med Pål. Sittende fra venstre: Bjørg Skjerven, Gunnar Hvattum, Agnes Hvattum, Pål Thune

Ingrid og Arve hadde stor omsorg for mor, holdt alltid god kontakt med henne og hjalp henne med store og små tjenester så lenge hun levde.

De hadde også kontakt med naboene på Solerud og videreførte det gode forholdet som onkel Harald og tante Helga hadde med de gamle naboene der. Når Ingrid og Arve hadde sammenkomster for naboene, var også mor bedt med noe hun satte stor pris på.

Vi i familien er takknemlige for alt Ingrid var for oss. Nå når hun er borte, er det et tomrom som ikke kan fylles.

Bjørg